

PROLOG

Du spurte meg en gang hvordan en kvinne som jeg kunne bli tyv. Hvordan kunne jeg som hadde alt – et velstående hjem, en fars kjærlighet, en utmerkelse fra idrettsbanen – velge å bli lovløs og kriminell?

Jeg kunne selvfølgelig skylde på søvnløshet. Den skjebnesvangre natten hadde jeg stått opp av sengen for å lage meg en kopp varm te av valerianarot i håp om å få sove. I stedet fikk jeg øye på far idet han snek seg ut sidedøren og inn i det mørke smuget utenfor.

Han var en mann med mange hemmeligheter, min far, og denne kvelden bestemte jeg meg for å finne ut av mysteriet som omsluttet ham. Et mysterium som var så besværlig at det hadde ødelagt mine foreldres ekteskap.

Jeg snappet til meg en gammel kappe som hang på en knagg ved døren. Jeg slo de rike foldene rundt meg og fulgte ham langs en snirklet sti som snart forvirret meg. Skyene dekket månen den kvelden, slik at jeg kunne følge far usett.

Til sist stanset han. Skydekket hadde revnet, og det var lyst nok til at jeg kunne skjelne konturene av bygningene rundt meg. Vi befant oss i et velstående nabolag.

Om dagen hadde vi korintere for vane å la dørene stå ulåste som et tegn på gjestfrihet, men om kvelden lukket vi og låste dem, både med hensyn til sikkerhet og for å tilkjennegi at tiden for besøk var over og beboerne var gått til sengs. Derfor var det ikke uventet at døren til denne villaen hadde vært stengt en god stund allerede.

Jeg huket meg ned bak en busk, nysgjerrig på hva far hadde planer om. Ville han banke på døren og vekke de som bodde i huset? Han fomlet med noe i beltet og dekket ansiktet med en maske.

Jeg gispet. Skulle han spille eieren av huset et puss? Hadde han et

hemmelig stevnemøte med en kvinne? Han var singel og fortsatt kjekk for alderen. Men jeg hadde aldri kikket ham i kortene når det gjaldt privatlivet hans, og følte avsmak ved å tenke på ham med en kvinne. Nå ville det kanskje være best å trekke seg raskt tilbake. Men noe fikk meg til å bli.

Far nærmet seg villaens sørvegg og klatret smidig opp i et piletre som vokste like ved. Jeg måtte beundre hvor uanstrengt han hoppet fra treet til veggen. Med et sikkert grep om en gren i neste tre svingte han seg inn i løvverket, og jeg mistet ham av syne.

Jeg satt og vurderte bevisene jeg hadde foran meg. Fars smidige bevegelser midt på natten. Masken. Hvordan han snek seg inn i villaen. Svaret stirret meg i ansiktet, men jeg nektet å tro det.

Mens jeg ventet fikk jeg problemer med å beregne tiden. Hvor lenge var det siden han hadde tatt seg inn i villaen? En time? Mindre? Ingen hadde slått alarm – ennå. Jeg begynte å bekymre meg. Hva gjorde han der inne? Hva om noen tok ham? Jeg forlot skjulestedet mitt og snek meg opp mot villaen mens jeg kjapt skannet området. Stedet virket øde. Jeg bandt opp tunika og kappe, klatret opp i samme tre som min far og gjemte meg mellom grenene. Men heller ikke her fikk jeg øye på noe.

Jeg la pannen mot en tykk gren. Hva burde jeg gjøre? Vente? Gå og lete etter ham? Da hørte jeg lyden av flere par føtter som løp gjennom buskene.

En mann ropte: «Stopp! Du der! Stopp med en gang!» Jeg mistet grepet om grenen. Jeg trodde en vakt hadde sett meg og gjorde meg klar til å hoppe ned på gaten. Det neste jeg så, fikk blodet mitt til å fryse til is. Far kom løpende mot meg med en stor mann i hælene. Mannen holdt et sverd i hånden og tok raskt innpå. Jeg anslo fars avstand fra muren, tiden han måtte ha for å klatre opp i treet på den ene siden og deretter ned igjen på den andre. Han ville aldri klare det.

Lamslått og hjelpeløs stirret jeg ut mellom grenene. Far var nær ved å bli fanget og drept, med meg som tilskuere.

Vel. Du kjenner resten av historien.

Jeg kunne beskyldt far for å lede meg på gale veier den kvelden, og for å sette et eksempel som ødela mine beste hensikter. For hvis han

ikke hadde forsøkt å rane det huset, ville ikke jeg heller ha valgt en kriminell løpebane.

Men valgene som fører oss på ville veier, starter ofte på uventede og innfløkte steder.

Jeg tenker på de tusen harde, nådeløse ord som kom fra bestefar mens jeg bodde under hans tak; og de tusen setninger med myke, nærende ord som mor aldri ytret. De kunne ha helbredet min sårede sjel. Jeg kunne skylde på årene i Athen, da jeg som et pikebarn i en mannsverden, var usynlig for familien min.

Men den egentlige skylden, som både du og jeg vet, kjære Paulus, er min.

Det var jeg som valgte som jeg gjorde. Jeg kunne ha tatt sårene i mitt tidlige liv og vendt dem til helbredelse. I stedet ble de min unnskyldning for å gjøre det jeg selv ville.

Helt til du lærte meg kjærlighet.

Minnene kommer strømmende mens jeg skriver dette brevet til deg. Jeg sitter og venter ved et begravellesbål. Ilden brenner og fortærer benene til en jeg ikke lyktes i å elske. Lukten av aske fyller neseborene mine når jeg husker ordene dine: «Kjærligheten tar aldri slutt.» Og selv i skyggen av dette bålet, som sluker sin menneskelige byrde med slik en sult, finner jeg trøst i å vite at det finnes en kjærlighet som aldri tar slutt.

En kjærlighet som dekker de mange spor jeg har etterlatt i mitt kjølvann.

DEL 1

OPPDAGELSEN

Og om noen spør ham:

Hva er det for sår du har på kroppen?

- da skal han svare:

Det er sår jeg har fått i mine elskeres hus.

SAKARJA 13,6

Kapittel 1

Første gang jeg klatret gjennom et vindu og snek meg rundt i et fremmed hus, sto månen høyt på himmelen, og jeg hadde rømt hjemmefra. *Hjem* er kanskje en overdrivelse. I motsetning til min bror Dionysios tenkte jeg aldri på bestefars villa i Athen som hjemme. I åtte miserable år hadde en stolt bastion av greske tradisjoner vært mitt fengsel, en felle jeg ikke kunne flykte fra, et galehus der beboernes hjerner hadde råtnet opp av for mye filosofi og gamle prinsipper. Men mitt *hjem* hadde det aldri vært.

Hjem – det var fars villa i Korint.

Denne mørke kvelden var jeg fast bestemt på å komme meg dit, uansett hvilke hindringer jeg møtte. En jente på seksten som klatret inn i nattetørket fra et vindu i tredje etasje, uten fornuft til å nære den minste frykt. Foran meg lå Korint, min far og friheten, og som alltid ventet min trofaste fosterbror Theodotus på meg, stille og uten å klage. Uansett hvor tankeløse og lettsindige mine planer kunne være, forlot Theo aldri min side.

Han sto på gårdsplassen og holdt vakt mens jeg manøvrerte meg ned den glatte balustraden utenfor rommet mitt og føttene mine et øyeblikk hang inn i et tomrom av skygger og luft. Jeg flyttet én finger om gangen, til føttene fant grenene på laurbærtreet. Jeg brydde meg ikke om at huden min ble oppskrapet, men slapp taket og gjorde et sprang inn mellom de velluktende bladene. Jeg hadde ofte klatret i de glatte stammene, som var uvanlig høye til å være et laurbærtre. Men det hadde vært i dagslys, og nedenfra og opp. Nå hoppet jeg inn i treet fra toppen og håpet det ville fange meg opp, eller at jeg kunne klynge meg til en del av det før jeg falt i bakken og knuste bena mot bestefars gamle marmorfliser.

Fingrene mine var tydeligvis skapt for denne farlige klatringen, og

instinktivt fant de en solid gren og klamret seg til den, slik at den ville ferden stoppet. Jeg følte meg fram på vei videre nedover og gjorde kort prosess ned treet. Min mor ville vært skrekkslagen, og den tanken fikk meg til å smile.

«Du kunne ha brukket nakken», hvisket Theo med sammenbitte tenner. Han var på min alder, men virket minst ti år eldre.

Jeg formelig eksploderte, lett antennelig som jeg var. Han sto urørlig som et fjell, min faste bauta gjennom alle mine uberegnelige skiftninger fra hell til uhell.

De stramme knutene i skuldrene mine løsnet ved synet av ham, og jeg smilte. «Men jeg gjorde det ikke.» Jeg grep sekken han hadde pakket for meg. «Porten?»

Han ristet på hodet. «Agis virket fast bestemt på å holde seg edru i kveld.» Vi kastet begge et blick i retning slaven som lå i fosterstilling på halmmadrassen foran inngangsdøren. Han snorket om kapp med sikadene som gnisset utenfor.

«Jeg er redd det blir mer klatring på deg fremover hvis du virkelig har tenkt å dra til Korint», sa Theo lavt. Han tok et skritt nærmere, slik at jeg kunne se den vage konturen av det lange ansiktet hans. «Du vet det, Ariadne, at ingenting vil bli det samme hvis du gjør dette. Enten du lykkes eller ikke. Men det er ikke for sent å ombestemme seg.»

Som svar snudde jeg meg og styrte mot den høye muren, den omsluttet huset som en kompromissløs vaktmann. Bestefar hadde gjort det umulig for meg å bli her. Jeg burde ha rømt fra dette stedet for lenge siden.

Jeg studerte den skremmende høye muren inngående og innrømmet i mitt stille sinn at jeg ville trenge en god dytt for å komme over den. Ved fontenen midt på gårdsplassen hadde slaven satt fra seg en massiv morter av stein som rakk meg til midjen. Den ville duge som springbrett. Men det viste seg at morteren var tyngre enn vi forventet. Dersom vi hadde trukket den langs bakken, ville det ha blitt et skikkelig rabalder. Derfor måtte vi løfte den helt klar av bakken. Musklene i armene mine skalv av anstrengelse da jeg bar min del av byrden, og halvveis til bestemmelsesstedet mistet jeg taket på den glatte steinen, så den falt med et høyt smell mot marmorgulvet.

Agis rørte seg og satte seg opp. Theo og jeg kastet oss ned på bakken og gjemte oss i skyggene. «Hvem der?» mumlet slaven.

Han reiste seg fra madrassen sin og så seg rundt, så tok han noen skritt i vår retning. Foten hans var ikke mer enn en håndsbredd fra skulderen min. Ett skritt til, og han ville oppdaget meg. Blodet hamret i ørene mine. Lungene mine ble lammet, og jeg holdt pusten.

Dette var min eneste sjanse til å komme meg unna. Hvis Agis slo alarm og jeg ble tatt, ville bestefar sørge for at jeg ble holdt innelåst i kvinnekvarteret under bevoktning til jeg kapitulerte under kravene hans. Han hadde et perfekt våpen mot meg. Dersom jeg nektet å gifte meg med den onde Draco, ville bestefar skade Theo. Jeg visste at dette ikke var en tom trussel. Bestefar hadde en briljant hjerne, skarp som en barberkniv, og et hjerte av stein. Det ville ikke rokke ved samvittigheten hans det minste å plage en uskyldig for å få sin egen vilje gjennom. Han ville slå Theo og skylde på meg for hvert piskeslag så lenge jeg nektet å adlyde ordren hans.

Skjebnen sendte meg en usannsynlig redningsmann. Herodotus, katten, kom meg til unnsetning. Selv om han var en villkatt, vanket han på bestefars eiendom fordi Theo og jeg i hemmelighet hadde bestemt oss for å mate det stakkars dyret når vi kunne. Mor hadde forbudt denne barmhjertighetshandlingen, men siden katten hadde en appetitt for mus og annet skadedyr, vendte slavene det blinde øyet til vår ulydighet.

Akkurat da Agis skulle til å ta et nytt skritt som ville ført til at jeg ble oppdaget, løp Herodotus over foten hans.

«Åh», ropte han og hoppet tilbake. «Dumme dyr! Neste gang du vekker meg, vil jeg sløye deg og fore deg til kråkene.» Småskjennende gikk slaven tilbake til madrassen. Theo og jeg ble stående urørlige og musestille til vi igjen hørte snorkene hans skjære gjennom den fredelige natten.

Denne gangen bar vi steinmorteren enda mer oppmerksomt og klarte å plassere den ved muren uten uhell.

Jeg kastet knyttet mitt over muren, krabbet forsiktig opp i morteren og balanserte føttene mine på hver side av kanten. Vi holdt pusten da steinen knirket og vaklet, men til min lettelse fortsatte Agis å snakke.

Mursteinskanten øverst på muren skrapte opp håndflaten min der

jeg klamret meg fast. Jeg trakk meg opp mens tærne sakte fant feste i grov, gammel murstein. Jeg greide det så vidt, men armene brant og ryggen verket. En siste anstrengelse, og jeg satt på kanten.

Theo klatret inn i morteren, og skinnskoene hans lagde heldigvis ikke en lyd mot steinen. Jeg lente meg ned og rakte ham hånden. Uten å nøle grep han håndledet mitt, og jeg hjalp ham å klatre til han også satt på muren. Med et bredt smil nøt vi den lille seieren før vi så ned på gaten.

«For langt å hoppe!» bemerket han tørt.

På gaten, ved siden av hovedinngangen til huset, sto en lav sokkel som bar en elegant statue av Athene, bestefars hilsen til sin dyrebare by og dens guddommelige beskytter. Ved foten av marmorfiguren hadde slavene satt en liten lampe som brant natten igjennom. Jeg krøp på den smale, ujevne mursteinskanten tre meter over bakken til jeg satt rett overfor søylen.

Da jeg svingte meg ned langs ytterveggen, tok jeg meg i vare for ikke å slå Athene over ende, både fordi jeg visste at støyen ville vekke Agis, og fordi jeg var redd for gudinnens vrede. Dionysios trodde ikke lenger på gudene, ikke som virkelige vesener som blandet seg i de dødeliges skjebne. De var bare symboler, sa han, nyttige til å lære oss å leve verdige liv. Men jeg var ikke så sikker. I alle fall foretrakk jeg å ikke ta noen sjanser. Skulle det virkelig finnes en Athene, ville jeg helst ikke la hennes misnøye ramme meg rett før jeg startet det største eventyret i mitt liv. Hun var tross alt høy beskytter for heltemodige anstrengelser.

«Unnskyld, gudinne. Jeg har ikke til hensikt å vanære deg», hvisket jeg da jeg plasserte føttene forsiktig på skuldrene hennes, gjenvant balansen og hoppet ned på gaten.

Theo var betydelig høyere enn meg og taklet søylen bedre. Men foten hans havnet på gudinnens hode idet han tok sats, og sendte henne rett i muren. Heldigvis reagerte jeg fort nok til å redde henne fra et ublidt møte med bakken. Men kollisjonen med mursteinsveggen fikk stygge følger for gudinnen. Stakkars Athene hadde mistet en arm.

«Nå har du gjort det», sa jeg.

Theo tok den løse armen opp fra støvet og plasserte den på søylen ved siden av statuen. «Tilgi meg, gudinne», sa han og ga marmoren

et keitete klaps. «Du er fortsatt vakker.» Jeg satte øynene i ham, og vi begynte å le, halvt overveldet av lettelse over flukten vår, halvt skremt ved tanken på at gudinnen ville materialisere seg og personlig straffe oss for vår respektløshet.

«Hva holder dere på med?» spurte en stemme fra mørket, skarpt som et piskeslag.

Jeg skvatt så voldsomt at jeg nesten slo Athene over ende igjen. «Hvem der?» sa jeg, skjelvende som et aspeløv.

Den som snakket kom mot oss til den lille lampen ved Athenes føtter avslørte ansiktet hans.

Ryggen min smeltet mot muren da jeg så inn i Dionysios' kjente ansikt. «Du skremte vettet av meg», klynket jeg.

«Hva er det dere gjør?» spurte han igjen, blikket hans gled over knyttene våre og mine uvanlige klær – hans egen kappe, som jeg hadde viklet løst om kroppen – som skjulte at jeg var kvinne.

Jeg svelget hardt, jeg hadde visst mistet både mål og mæle. Jeg var i ferd med å flykte bort fra mor og bestefar, men samtidig forlot jeg en elsket bror. Dionysios var bestefars yndling, sønnen han aldri hadde fått. Jeg tror den gamle mannen virkelig elsket ham. Han behandlet ham med en ømhet han aldri hadde vist Theo og meg. Bestefar ville ikke tåle at Dionysios forlot ham. Han ville fulgt oss som en hund inn i Hades' tårner for å få ham tilbake.

Flukten min kunne bare lykkes hvis broren min ble værende.

Jeg fortalte meg selv at Dionysios elsket Athen. Han passet perfekt inn i den gamle byen som verdsatte filosofien og strengt intellektuelle sysler. Athen var et langt bedre egnet sted for Dionysios enn det utemmede Korint. Jeg var som en regnskapsfører som la sammen en og en og fikk tre. Jeg løy for meg selv og vred sannheten til noe som passet meg.

Dionysios hadde en lysende intelligens – ja, han var til og med skarpere enn bestefar; han formelig blomstret i Athens akademiske atmosfære. Men han hadde arvet vår fars myke hjerte. Den brå adskillelsen fra far hadde såret ham dypt. Og jeg holdt ikke ut tanken på hvor såret han kom til å bli når han mistet både meg og Theo også. Hvis jeg var helt ærlig med meg selv, visste jeg at verken det fantastiske Athen eller bestefars kjærlighet kunne gjøre opp for et slikt tomrom.

Jeg hadde ikke fortalt ham at jeg planla å rømme, og overbeviste meg selv om at Dionysios kunne få sammenbrudd og forråde oss til den gamle mannen. Jeg orket ikke tanken på å se uttrykket i ansiktet hans når jeg bekjente at jeg hadde til hensikt å forlate ham – det blikket han sendte meg nå.

Theo tok et skritt fram. «Hun må dra, Dionysios. Du vet det. Ellers vil den gamle ulven tvinge henne til å gifte seg med Draco.»

Min bror flyttet tyngden fra den ene foten til den andre. «Han er sint nå, men han kommer til å roe seg.»

Jeg bet tennene sammen. Når det handlet om bestefar, var Dionysios blind. Han var ute av stand til å se ondskaper som strømmet gjennom den gamle mannen. «Han truet med at Theo skulle piskes hvis jeg nektet å gifte meg med den røyskatten. En stripe for hver gang jeg nektet.»

«Hva?» sa Theo og Dionysios i kor. Jeg hadde ikke engang fortalt Theo om dette. Jeg var redd han skulle tro det var mer for hans skyld enn min egen at jeg ville rømme, og derfor nekte å hjelpe meg.

«Han har ingen skrupler når det gjelder Theo. Eller meg.»

«Mor –»

«Vil stå på hans side som hun alltid gjør. Når har hun noen gang forsvart meg?»

Jeg gned meg på kinnene, der avtrykket av hånden hennes hadde etterlatt et svakt blåmerke. Jeg krympet meg ved tanken på det jernharde uttrykket hennes da hun slo.

For to dager siden hadde Draco og hans far, Evandos, kommet for å besøke bestefar. Etter å ha drukket bøtter med sterk vin, kravlet de til sengs. Vinden hadde fart hardt fram gjennom byen den kvelden, hylt gjennom trærne og fått huset til å stønne i protest. Så kom regnet, plutselig og voldsomt.

Jeg hadde reist meg fra brisken min og gått lydløst ut på gårdsplassen. Jeg elsket stormer, en syndflod som vasket verden ren. I løpet av et øyeblikk sto jeg gjennomvåt og smilte av glede over dette sjeldne øyeblikket, og følte meg fri.

En uvant lyd fanget oppmerksomheten min. Det er sikkert vinden, tenkte jeg. Men den kom igjen, og jeg ble stående som lammet. Håret reiste seg på armene mine da jeg hørte lyden for tredje gang, en klag-

de jamring, ulykkelig og sår. Ingen storm hørtes slik ut. Hjertet blødde i meg mens jeg fulgte den uhyggelige jamringen til stedet den kom fra. På den andre siden av gårdsplassen sto et smalt skur. Jeg dyttet døren opp.

Han hadde tatt med seg en lampe som kastet gulaktig lys inn i hvert hjørne av det trange skuret. Blikket mitt ble dratt mot den klynkende skikkelsen på det skitne gulvet. Det var en kvinne som lå der med sprikende ben. I lampelyset blinket blodet, glatt som olje, nedover lårene, ansiktet og magen hennes.

«Alcmena?» Jeg gispet, for jeg kjente knapt slavepiken igjen.

«Frøken!» Hun hostet. «Hjelp meg. Hjelp meg, vær så snill!»

Jeg vendte meg til mannen som sto over slavepiken, ansiktet hans var uttrykksløst. «Er det du som har gjort dette?»

Han smilte som om jeg hadde gitt ham et kompliment. «En forsmak på det som venter deg, vakre Ariadne. Jeg gleder meg til å ta deg i lære når du er blitt min kone.»

«Din kone? Forsvinn, din galning!»

«Din bestefar lovet meg din hånd i ekteskap. Vi drakk på det tidligere i kveld.» Han gikk mot meg med lange steg i det trange rommet. Snart tårnet Draco over meg. Han tvinnet fingrene inn i det utslåtte håret mitt og trakk meg inntil seg. Lukten av blodet som dekket knokene hans, lammet evnen min til å tale. Før jeg fikk tenkt meg om slo jeg knyttneven i ansiktet hans. Til min tilfredshet rykket han bakover og skrek som en sart kvinne.

«Nesen min!»

«Tilgi meg, Draco. Jeg siktet på munnen.»

Han stormet mot meg med knyttede never. Jeg skrek da jeg kastet meg til siden og behendig unngikk kroppen hans. Jeg hadde gode lunger, og stemmen min bar uhyggelig godt gjennom den hylende vinden. Han nølte. «Hold munn!» Jeg skrek bare høyere.

Musklene i nakken hans strammet seg mens han nølte enda et øyeblikk. Så kastet han seg mot meg igjen, og jeg stålsatte meg for et knusende angrep. Det kom aldri.

Dionysios og Theo braste gjennom døren, og Draco stivnet. Brødrene mine bråstoppet da de så hvordan det var fatt med Alcmena. Let-

telsen skyllet gjennom meg ved synet av dem, og jeg sank på kne ved siden av slaven.

«Hva har du gjort?» sa broren min hest og stirret på den ødelagte jenta som ikke engang kunne sitte oppreist, enda jeg støttet ryggen hennes. «Din brutale makk! Du har nesten drept henne!»

Theo la en varm hånd på skulderen min. «Går det bra?»

Jeg nikket, slo armene hardt rundt livet for å skjule hvordan fingrene mine skalv.

Bestefar kom gående inn med mor i hælene. «Hva er dette for ropping? Kan ikke en mann få sove i fred?» Han strøk seg over de strie skjeggstubbene.

«Draco skadet Alcmena», sa jeg.

Mor hadde anstendighet nok til å gispe ved synet av slavepiken, men hun sa ikke noe.

«Han spurte meg om han kunne ta jenta, og jeg ga ham lov til det.» Bestefar ble stram om leppene da Alcmena krøket seg sammen og strevde med å trekke pusten. «Du må ha drukket for mye, gutt. Gå tilbake til faren din.»

Draco bøyde hodet og forsvant uten å forklare seg.

«Han er gal», sa jeg. «Han hevder at han vil gifte seg med meg, og at du har inngått en avtale med ham tidligere i kveld.»

«Og hva så?» sa bestefar, stemmen ble hardere.

Jeg stønnet. «Men det kan du ikke mene! Se hva han gjorde med jenta.»

«Gutten er litt impulsiv. For mye vin. Ting gikk ut av kontroll. Det har ingenting med deg å gjøre. Jeg har tatt hånd om alt det formelle med min venn Evandos. Det er bestemt.»

«Bestefar!» Dionysios kremtet. «Jeg syns vi skal be Draco om å forlate huset.»

«Det kommer ikke på tale. Hvis en æret gjest ønsker å misbruke møblene dine, må du tillate ham det», sa bestefar. «Hun er min slave, og skaden er forvoldt på min eiendom. Jeg vil ikke la det få noen følger.»

«Men – hun er jo ikke voksen engang. Hun er yngre enn jeg er», ropte jeg. «Hva tror du Draco vil gjøre når han får lagt hendene på meg?»

Du burde skamme deg for i det hele tatt å vurdere det som en mulighet at jeg skal gifte meg med en slik mann.»

Rolig løftet mor armen og slo meg med flat hånd, hun la vekten fra skulderen og hele armen i slaget.

Jeg vaklet bakover og ville ha falt hvis ikke Theo hadde fanget meg.

«Ikke vær uhøflig mot bestefaren din. Gå og legg deg!»

Et møbel. Det var alt den fattige jenta var verdt i den gamle mannens hode. Og jeg sto ikke langt over henne på rangstigen hans. Neste morgen slo bestefar urokkelig fast at min forlovelse med Draco ville stå ved lag. Han forventet at jeg skulle ære hans dyrebare ord ved å gifte meg med Evandos' brutale sønn. Mor var vitne til tiraden, med uttrykksløse øyne observerte hun at hennes far overhøvlet meg. Hun ventet at jeg skulle adlyde uten protester, slik enhver god athensk jente ville gjort.

Med en kraftanstrengelse drev jeg minnene bort og henvendte meg til min bror igjen. «Mor informerte meg i går ettermiddag om at hun hadde begynt å forberede brudeutstyret mitt.»

Dionysios blunket. I det flakkende lampelyset så jeg øynene hans begynne å skinne som om de rant fulle av tårer. Jeg visste at han ikke kom til å stoppe oss. Visste at han ville dekke vår flukt så lenge han kunne, koste hva det koste ville.

Jeg slo armene rundt ham. Vi ble begge fylt av sorg mens vi prøvde å få øyeblikket til å vare, slik at det kunne veie opp for alle de endeløse dagene vi ikke ville kunne holde om hverandre. Jeg trakk meg bort, oppmerksom på tiden som gikk så altfor fort. Jeg var klar over at vi fortsatt var i fare. Theo og Dionysios ga hverandre et røft, maskulint favntak, men de greide ikke å skjule at leppene skalv.

Jeg grep bylten min og kastet et siste forpint blick over skulderen på min bror. Han sto alene, dekket av skygger, bortsett fra gjenskinnet av en lampe som satte ansiktet hans i klart relieff. Jeg svelget noe som smakte bittert og salt og var for stort for halsen min, og snublet framover.

Theo og jeg ga oss til å løpe nedover Athens svingete gater, den første spente begeistringen vi hadde kjent på ble dempet av sorgen over å la Dionysios bli igjen. Før solen begynte å stige over åskammene, bråstoppet Theo. «Du bør klippe håret ditt nå, Ariadne, mens det fortsatt er mørkt.»

Vi hadde konkludert med at en ung jente som reiser sammen med en gutt, til og med en gutt så stor som Theo, ville tiltrekke seg for mye oppmerksomhet, og derfor bestemt oss for å reise som to gutter. Kledd i Dionysios' største tunika og kappe, med brystet bundet stramt under de løse foldene, lignet jeg såpass på en gutt at jeg ville passere en tilfeldig inspeksjon. Vel – bortsett fra at håret mitt var langt og fyldig der det hang i en kraftig flette ned til hoften min.

Jeg trakk en kniv opp fra bylten og ga den til Theo. «Gjør det du», sa jeg og prøvde å høres likegyldig ut. Jeg var forfengelig med håret mitt, som var tykt og mykt som en kastanjefarget elv.

Theo rygget. «Gjør det selv. Din far ville få meg levende.»

Jeg sendte ham et misfornøyd blikk, men måtte innrømme at han hadde et poeng. Theodotus risikerte en rekke problemer for å følge meg på denne desperate flukten. Bortsett fra bestefars skandaløse trusler, ville mor fått ham pisket for å oppmuntre meg, hadde hun bare fått klørne i ham. Jeg håpet at far kjente meg bedre, sånn at han forsto at jeg var hjernen bak det hele hvis Theo og jeg støtte på vanskeligheter sammen.

Jeg trakk ut fletten min med venstre hånd og begynte å hakke løs på den med kniven. Jeg ynket meg av smerte for hvert hugg som trakk i håret mitt fra hodebunnen. Til slutt lå det lange tauet av hår i håndflaten min som et dødt kjæledyr. Med et grynt kastet jeg min feminine skatt ned i en grøft, før vi gjenopptok reisen vår mot Athens dobbelte port i vest, Dipylonporten. Jeg husket å gjøre skrittene mine brede og selvsikre i en etterligning av Theos atletiske gange.

Pireus var havnen i Athen, og det var to måter å komme seg dit på. Den ene var gjennom en gammel korridor med høye murer, som førte fra Pnyx-høyden og rett inn i havnen, den andre fulgte en åpen vei som gikk mot sørvest. Vi valgte den åpne veien, og regnet med at hvis vårt fravær ble oppdaget tidligere enn forventet, og bestefar sendte menn for å finne oss, kunne vi lettere gjemme oss i landskapet langs veien enn i korridoren som var omgitt av murer.

Men til vår lettelse fulgte ingen etter oss. Bortsett fra noen berusede menn som sjanglet på måfå gjennom de svingete gatene, virket byen øde, og vi tok oss uforstyrret inn i Pireus.

Egeerhavet møtte oss med bedragerisk verdighet, med dempet akvamarinblå overflate i øyeblikket før daggry. Luften var så tett av salt og fisk at jeg ble tørr i munnen. Planen jeg hadde snekret sammen i kjølvannet av det rasende munnhuggeriet med bestefar, var hinsides all fornuft og tok ikke hensyn til hindringene vi kom til å møte i Pireus. Hvordan kunne vi finne en ærlig kaptein som ikke ville prøve å bedra oss – eller enda verre, sette oss til tvangsarbeid? Vi hadde ikke noe forseglet brev fra en anerkjent tjenestemann som kunne gi oss legitimitet. Vi var jo for unge til å reise utenlands alene.

Jeg så meg omkring og prøvde å finne retningen i den store havnen. Det var tre forskjellige havner bygget inn i havnebyen, to av dem strengt militære og den tredje for kommersiell virksomhet. Det var dit vi satte kursen. Havnen strakte seg vidt utover med skipsskur tett i tett. Her kunne fartøyene søke ly i dårlig vær. Havnen kokte av aktivitet enda det var tidlig på dagen. Skip ble gjort klar til å seile, solbrune sjømenn var travelt opptatt med å fylle sine skip og gjøre lasten klar til transport.

«La meg snakke», sa jeg.

«Som alltid.»

Jeg spurte en søvning mann i respektable klær hvilke skip som skulle seile til Korint den dagen. Han nevnte tre stykker og pekte dem ut i havnen.

«Hva tror du, Theo?» Vi ble stående en stund og studere skipene uten å si noe. Det ene var en smal romersk *trirem*, slank og rask, bygd for å transportere soldater. Det andre, et massivt gresk handelsskip som bugnet av *amforaer* med importert vin og store keramikkrucker med korn. Hyrte leiesoldater og passasjerer vrimlet over hele dekket. Vi festet oss ved det tredje skipet, det skilte seg ut i havnen med mørkt tre og elegant design som sto i motsetning til de store, uvanlig formede seilene. Sjømennene hadde hudfarge som en måneløs natt, og de lo godmodig mens de jobbet.

«Den der.» Theo nikket mot det merkelige skipet. «De vil nok sette pris på litt ekstra inntekt. Det er verken soldater eller passasjerer der heller som kan stille ubehagelige spørsmål.»

Jeg nikket mens jeg stjålent tørket de fuktige håndflatene mine på klærne. Vi nærmet oss kapteinen. «Vi vil kjøpe plass for to passasjerer

på skipet ditt, kaptein», sa jeg, og la stemmen en oktav lavere enn den normale tonehøyden.

«Virkelig? Nå?» Han studerte meg opp og ned, mens hånden hans lekte med skaftet på dolken som hang fra hoften. «Hva gjør to fine fyrrer som dere ute på havet så tidlig på dagen?» Aksenten hans lød som musikk.

«Vi vil prøve lykken», sa Theo.

Kapteinen lo fra dypet i magen, og lyden fløt ut som en trommevirvel. Han løsnet grepet om dolken sin. «Lykke koster penger. Hvor mye har dere?»

Til min sekstende bursdag hadde far sendt meg en gullring innsatt med en rød karneol, sammen med en beskjeden pung med sølv. Hvis han hadde sendt dem på vanlig måte, ville mor ha tatt både ring og sølv før jeg ville fått sjanse til å se dem. Men han hadde sendt sine gaver med en venn, og vennen hadde levert dem til min bror personlig.

Ringene hadde jeg hengt i en skinnsnor under tunikaen min. Pungen ville betale for reisen vår.

Jeg prutet med kapteinen til vi ble enige om prisen for overfarten, og vi sto igjen med noen få sølvmynter til mat og nødsituasjoner, om vi skulle komme i vanskeligheter før vi fant far i Korint.

«Hvor lang tid tar overfarten?» spurte jeg.

«Fem timer, hvis vinden blåser riktig vei.»

«Blåser den riktig i dag?»

Kapteinen løftet ansiktet og snuste i luften. «Riktig nok.» Han ba oss sitte i baugen på båten for å holde oss unna seilene mens mannskapet gjorde klar for avgang. Vi satt stille og håpet at sjømennene ville glemme at vi eksisterte, og at kapteinen ikke ville forandre mening.

Vi oppdaget at mennene fra Kursj kalte skipet sitt *Svirrende Vinger*. De fortalte oss at alle skip i hjemlandet deres hadde det navnet.

Vi fant ut hvorfor en time senere, da skipet satte seil. Da de lange seilene, som så merkelige ut når de hang slapt ned, foldet seg helt ut, ble de til vinger som strakte seg fra skroget. Et øyeblikk lurte jeg på om skipet ville lette som en fiskeørn. Da vi hadde lagt havnen bak oss og fant veien inn i den Saroniske Gulf, begynte den andre delen av skipets navn å gi mening. Det var noe med stoffet i seilene som fikk dem til å

fløyte og skjelve i vinden, det hørtes ut som tusen fugler på flukt. Støyen var øredøvende, noe som gjorde det håpløst å forsøke å snakke sammen.

Vibrasjonene trengte seg inn i ørene, inn i hodet, inn i hjertet, og det ble umulig å høre noe annet enn støyen de laget. Og den opplevelsen var merkelig kjent. På en måte var det slik livet hadde føltes i bestefars hus de siste åtte årene. De svirrende vingene av alles krav og forventninger slukte stemmen min og druknet liv, lyst og drømmer. Så snart vi kom til Korint ville stillheten senke seg, og jeg ville kunne leve igjen.

Vi hadde seilt i to timer da mørke skyer skygget for sola, brått og nådeløst. En voldsom storm ristet skroget på skipet vårt. Jeg hadde blitt vugget i søvn av den rolige sjøen, men nå bråvåknet jeg idet en stor bølge rullet over oss, etterfulgt av en annen. Vindkastene rev ondskapsfullt i seilene, og før sjømennene fikk sjanse til å reve dem, revnet de største i to.

Enda en bølge brøt over oss, den løftet skipet like høyt som en etasjes bygning og kastet det tilbake ned i det urolige havet med slik kraft at Theo, som satt nær poppen, ble kastet opp i luften – og til min skrekk – kastet over bord.

Jeg slengte meg etter ham, og i siste øyeblikk greide jeg å ta tak i ankelen hans. Da lå halvparten av min egen kropp over rekka, og jeg hang ut over det frådende havet så saltvann sprutet inn i øynene og nesen. Begge hendene holdt rundt Theos ankel med en styrke jeg ikke visste at jeg hadde. Å slippe ham betydde å miste ham i stormen. Men siden hendene mine var opptatt, greide jeg ikke å sikre meg selv, og Theos vekt dro meg plutselig over kanten.

Det er en tynn linje mellom mot og dumhet, og jeg krysset den med en hyppighet som heller vitnet om mangel på vett enn overflod av taperhet. Jeg kunne ikke svømme, ikke engang i rolige farvann. Jeg ville absolutt ikke overleve å bli kastet i havet i denne stormen. Jeg forsøkte å forankre føttene mine i skipsrekka, men skjønte raskt at slaget var tapt. Et dypt åndedrag, og hodet mitt sank inn i bølgene.